

MIRE EMELJÜK

Hát mire emeljük? Az elsőt,
a legelsőt a porszívókra,
az éjben dinamók fénylenek,
mint huzamos csendülés,
erre.

A pince torkán kipréselt aggastyán
újra benyit a fénybe,
a szem bal sarkából
a szem jobb sarkába
megy át,
húspan ténfergő,
kifoghatatlan szilánk fáj így.
Jobb lenne elhagynod
e rosszul megvilágított térséget,
az árulás mezőit . . .

A kis rongy alak,
ki csontot ropogtat a sarokban,
két lábra merészkedik,
jelt ad a visszatérő aggastyánról,
egy kar fölágaskodik.
Fény és sötét közt
megszorult foszforos szakáll,
se ég, se föld,
öreg, szedett fa,
megkéselt szőlőtő,
csontvelőddel festett körmű lányaid,
se ég, se föld.
Igen, jobb lenne
elhagynom
e rosszul megvilágított térséget
kis bandámmal,
melyből lehet még valami.
Kire emeljük?
Én, mely sűrű fény, a hajára,

ahogy kitörli szeméből, arra,
mosolya nagy család, arra,
csontokat,
csontok édes levét szivogatja hátul az árnyékban,
s fölnyerít,
kis drága rongy,
igyunk rája,
igyunk jóságra, a virágzó bot
egészségére, ámen.
A nyűzött hangszerek
felnagyítják a fényt,
megemelik a frissen fölénk húzott
komfort-rétegeket,
a ránk tehénkedő mennyországot.
Mekkora nyomást saccol ön
ebben a mélységben? —
kérdem az elsuhanó pincértől.
Hol van Károly?
Az ám! Hol van Károly,
a mindentudó,
hogyan válaszolna egynéhány kérdésünkre?
Hol röhög,
nyerít,
kukorékol
s brekeg
térdét csapkodva a reakciós vicceken
az előljáró sereg?
Időt s teret szűkítenek,
e magtalan halmok bukására,
képeket pötytyöző
légyre, madárra,
emeljük a végül kristályba csendülő
részecskékre,
nő, csak úgy suhog,
a sűrűbb világosságra.
Falvaink kifényesített közepe,
a kis fény széleinél
rögtön a vad idő.
Derék alatti lét!
Istenem, már csak a templomokban
vagyok otthon!
Kis bandámmal,

melyből lehet még valami,
éjközi órán
leereszkedve a nyíláson
összestimmelt csomó különböző hangszerként,
idilli kép fogad,
jó lenne fölébredni.
Megszállott cigányok rongyolt szerszámai
duplázzák
s eltorzítják a benső fényt.
Mocskos szenteltvíztartókat
mire emeljük?
Emeljük
a makacsul visszatérő aggastyánra,
makulátlan fehérneműt,
szentképeket pöttyöző
légyre, madárra.
Egy óra alatt huszonnégy,
ó, hogy elűszott a te híres,
sportcsarnokokban,
szőnyegen, gyűrött fülű birkózók között
kovácsolt erőd,
naponta egy-két óra.
Ó, már csak a templomokban,
virányos réteken.
Mire emeljük mosdatlan poharunkat?

